

Време не би го претърпѣлъ, обаче сега той билъ длъженъ да се смири, ага още повече като виждалъ, че постигането на желанието му е възможно. Писмото на Романа ясно показало, че императорътъ нѣма намѣрение да вдига война заради това, че българскиятъ царъ се нарекълъ произволно и „царъ на ромеитѣ“, защото въ Цариградъ, както изглежда, не придавали голѣмо значение на новата Симеонова титла и сж гледали на нея като прѣчка за миръ; освенъ това въ писмото право се заявявало Симеону, че, ако той не се съгласи съ предложенитѣ нему условия, Романъ ще да прекъсне всѣкакви сношения и ще се предаде изцѣло Богу и отъ него ще да очаква отмъщение. За Симеона тъкмо това било нужно, и той вече можель да пристѣпи къмъ изпълнение на плана си. Но тукъ го разколебали новитѣ размѣствания на войскитѣ въ империята. Романъ, който следъ такъвъ решителенъ отговоръ не очаквалъ нищо друго, освенъ война отъ страна на българския царъ, почналъ сжщевременно да укрепява приморскитѣ градове, като ги снабдявалъ съ провиантъ и войска. Тия приготовления поставили Симеона въ неизвестностъ, защото за него не било разрешимо, дали ромеитѣ очакватъ отъ него война, или се готвятъ сами да го нападнатъ. За да разубеди императора въ първото и да превари второто, той решилъ да отговори веднага следъ получаването на Романовото писмо.

Въ новото си писмо Симеонъ, въпрѣки очакванията въ Цариградъ, се явилъ съ още по-силно настояване за сключване на миръ. Като опровергавалъ условията на Романа, той го увѣрявалъ, че исканията му да се върнатъ окупиранитѣ земи сж несправедливи, защото тия земи сж завзети и принадлежатъ нему въз основа на военнитѣ закони и че, ако той ги иска назадъ, то трѣба да принуди и сарацинитѣ да му върнатъ земята, крепоститѣ и народа. (Относно ромейската титла, противъ която възставалъ тъй силно Романъ въ първото си писмо, Симеонъ отговарялъ уклончиво: той избѣгвалъ, както изглежда, да говори за новата си титла и се ограничавалъ съ това, че доказва правата си да носи изобщо царска титла, която му давала неговитѣ мощъ и победи, и поради това той я достигналъ на законни основания, а не както Романъ, който „присвоилъ чуждото“, т. е. узурпаторски завладѣлъ властта и произволно се прогласилъ за императоръ, та чрезъ това далъ „поводъ за съперничество и война“. Освенъ това Симеонъ укорително запитвалъ Романа, защо е мълчалъ толкова време, т. е. отъ 919 г., ако не желае да признае новата му царска титла, и защо не е протестиралъ противъ нея, ако тя е имала голѣмо значение за Романа. По-нататкъ Симеонъ укорявалъ последния, загдето той винаги се стреми къмъ миръ и ужъ залѣга за него, а пъкъ „не се стѣснява да снабдява съ провиантъ и войска приморскитѣ градове“. Най-сетне Симеонъ се ограничавалъ съ общи фрази, че и на не владѣещия прилича да иска отъ владѣещия“, че „любовята и мирнитѣ отношения се уголѣмяватъ и засилватъ съ отстъпки и дарове“, и дори искалъ да му се изпратятъ хора, съ които да може да почне преговори за миръ.

Това писмо на Симеона произвело силно впечатление въ Цариградъ. Такова смирение, такава настойчивостъ за миръ накарали Романа и правителството му, които очаквали съвсемъ други резултати отъ първото писмо, да мислятъ, че българскиятъ царъ по неволя билъ принуденъ да търси миръ и че последниятъ ще може сега да бжде сключенъ на най-сгодни за Византия условия. Поради това и новиятъ му отговоръ носѣлъ съвсемъ другъ характеръ. Въ него Романъ, както изглежда, билъ наклоненъ да повѣрва на Симеона и, при всичко че последниятъ настоявалъ още на предишнитѣ си искания, той изказвалъ надежда, какво Симеонъ ще се помири и ще влѣзе въ съглашение. Наистина, Романъ и тукъ го напада за неоснователнитѣ